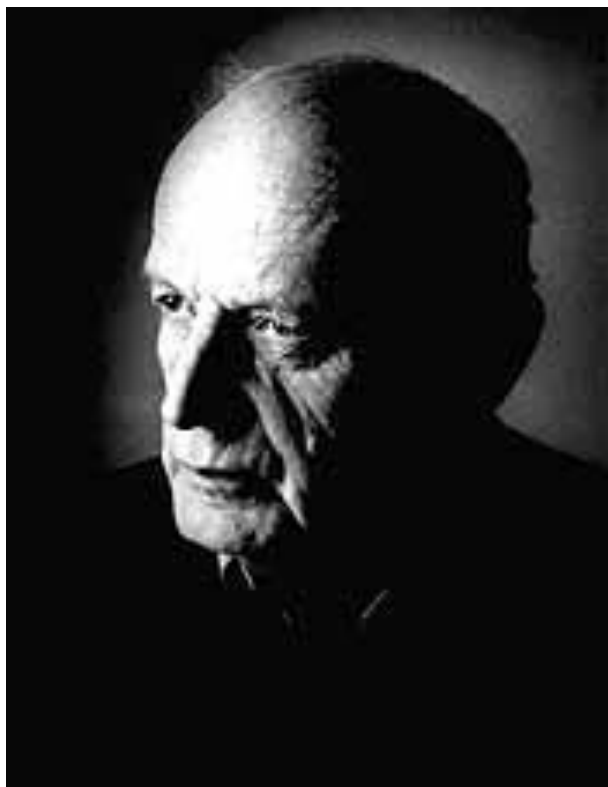

Josef Procházka
BESTIARIUM
• 25. 2. – 16. 4. 1999 •

Narozen 21. 11. 1935,
žije v Pardubicích a v Heřmanově Městci,
zabývá se kresbou, volnou a užitnou grafikou a malbou.**Bibliografie:**
Art Internatinonal XVI/10 (Lugano, 1970)
Carrefour des Idees No 1360 (Paříž, 1970)
Les Nouvelles Litteraires No 2248 (Paříž, 1970)
České Slovo No 6/7 (Mnichov, 1975)
Radio BBC (Londýn, 1975)
Liaison l'Academie Europeeune des Beaux Arts No 19 (Brusel, 1982)
Revue K No 9 (Paříž, 1985)

V ROZVALINĚ NEBYTÍ

Nezbytí strádat,
aby vybyla v něm spára
pro pařát slabiky, pro bobulku světla,
již hledá vložit
v ústa tmy. Návyky
ostrých roků naslepo.

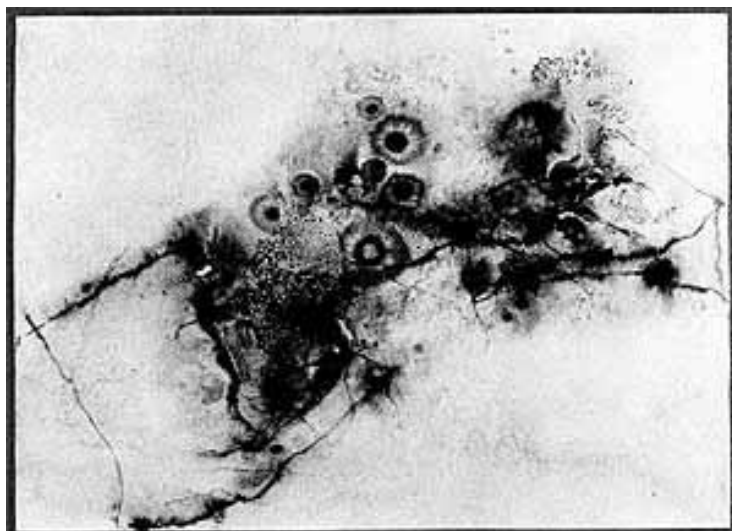
Zelenější zdál se modřín
v čase ohrožení druhu,
pamětník kdysi zbrusu nových nákresů.
Na prostorách ozvěn palba dávných dnů,
ty rovněž dával, bral.

Slunečná pavučina v jejich rozvalině,
důvěrně známá svými taji dřív.
Spřátelený revír – mlýn
demobilizován jako on,
dlaně vinných listů vyzbrojené skalicí.

Ve výtvarném sálu lásky
nehotoví se nákres,
pavučina se prosvětluje,
průčelí čitelní:
třebas jen letmo jako věčnost.
Sváteční chvíle, kdy světlo dozrálo.

Altán odzbrojených dnů,
sdělnost nedělnosti všední jako letmost
růženec liter konečných.
Bobulky světla, které vkládá
v dozrálá ústa setrvání.

Petr Kabeš
(Josefovi a Věře Procházkovým)

ÚVODNÍ SLOVO K VÝSTAVĚ BESTIARIUM

Nedávno jsem se setkal s dívkou, kadeřnicí, která mi vyprávěla fragment svého životního příběhu. Rozhodla se před mnoha lety navštěvovat pravidelně koncerty vážné hudby U Husova sboru. Nikdy se o ni příliš nezajímala ... aniž studovala program, zasedla do židle a s prvními tóny se (a to zdůraznila) o p o u š t ě l a . Hudba se vytratila, zmizela a ona pozorovala ruce houslistů, violistů, cembalistů ... nechala se unášet prudkými pohyby hlav a ramen, stále více jí vzrušovala rozvlněná masa muzikantů a ona se odpoutala, tančila s nimi v tichu koncertního sálu. Teprve potlesk ji vrátil do sedadla, udýchanou a šťastnou.

Když jsem byl malý a pobýval na prázdninách u babičky se svým přítelem Bennym, lehali jsme na půdě do starých rozeklaných postelí a pod peřinou poslouchali rádiovou stanici Praha, na které dávali každý den v osm hodin večer na pokračování čtení z knihy Jana de Hartoga Hledá se levá noha. Hrůznost oné detektivky by neumocnil žádný film. S hlasem vypravěče jsme se toulali ulicemi neznámého města a každý záchvěv větru, svist padajícího deště a rozmáchlé vražedné ruky nám rozbušil srdce a vechal jej do krku. Obrazy slov se staly natolik živými, že nám temnotu půdy rozsvěcely do děsivých scénérií. Nevyprávím to, abych Vás rozptýlil, ale proto, že se chci zmínit o muzikálnosti kreseb Josefa Procházky. O melodii jeho niterných kompozic. Stačí pouze zlehka přimhouřit oči a ve víru oněch kreseb rozeznáte tóny. Tóny křehké, lehké a nehučné. Hudba Vás provede prostorem až k meditaci, k zastavení a Vy se přistihnete, stejně jako já, jak těm obrazům nasloucháte. Ne v jednotlivosti kresby, ale po malé chvilce v celistvosti těch černobílých kompozic, v melodii nekonečné autorovy duše.

Fantazie. Oddejte se fantazii, té inspirující ve světě zraňovaném stále novou a novou informací ... zkuste se, jako ta dívka, na chvíli opustit.

Pavel Šmíd

